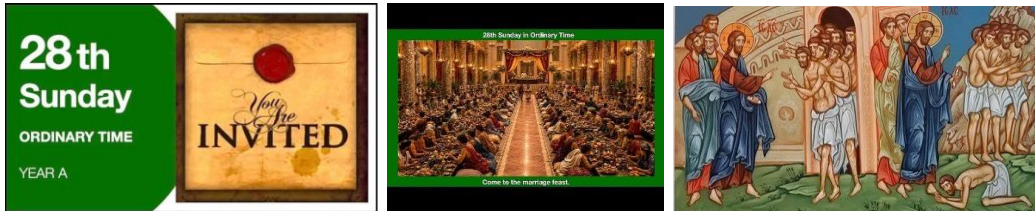

บทเทศน์และข้อคิด วันอาทิตย์ที่ 11 ตุลาคม 2026

สัปดาห์ที่ 28 เทศกาลธรรมดา ปี A

บทอ่านประจำวันนี้ อสย 25:6-10ก; ฟป 4:12-14,19-20; มธ 22:1-14

หัวข้อ: “ได้รับเชิญแล้ว...แต่อย่าลืมสวมเสื้อของพระเยซูคริสต์เจ้า”

มีชายคนหนึ่งได้รับบัตรเชิญไปงานเลี้ยงสำคัญ บนบัตรเขียนว่า “กรุณาทอรับภายในวันศุกร์” เขาวางบัตรไว้บนโต๊ะแล้วคิดว่า “ยังมีเวลา” วันรุ่งขึ้น เขาวางหนังสือพิมพ์ทับ อีกวันหนึ่ง ใบเสร็จค่าไฟวางทับอีกชั้น จากนั้นจดหมายโฆษณา และเอกสารต่าง ๆ ก็ทับลงไปเรื่อย ๆ หลายสัปดาห์ต่อมา เขาจัดโต๊ะและพบบัตรเชิญ ใบนั้น จึงรีบโทรศัพท์ไปถามว่า “งานเลี้ยงเริ่มกี่โมงครับ?” เจ้าภาพตอบว่า “งานเลี้ยงจบไปแล้วครับ...และเราก็รอคุณอยู่”

บางทีนี่อาจเป็นภาพชีวิตฝ่ายจิตของเราหลายคน เราไม่ได้ฉีกบัตรเชิญของพระเจ้า เราเพียงแค่ปล่อยให้เรื่องงาน เงิน ความวิตกกังวล โทรศัพท์ ความบาดหมาง และความวุ่นวายต่าง ๆ ทับบัตรเชิญนั้น จนวันหนึ่งเราอาจพบว่า เรามีเวลาสำหรับทุกสิ่ง—ยกเว้นพระเจ้าผู้ประทานเวลาแก่เรา

พระเจ้าทรงเตรียมโต๊ะให้มนุษย์ทุกคน

บทอ่านจากประกาศกอิสยาห์นำเสนอภาพงดงามว่า “พระเจ้าจอมจักรวาลจะทรงจัดงานเลี้ยงสำหรับประชากรทุกชาติ” ไม่ใช่งานเลี้ยงสำหรับคนเก่ง คนร่ำรวย หรือชนชาติหนึ่งเท่านั้น แต่สำหรับ “ประชากรทุกชาติ” ที่น่าประทับใจกว่านั้นคือ **พระเจ้ามิได้ทรงเตรียมเพียงอาหาร แต่พระองค์จะทรงทำลาย “ผ้าคลุมที่คลุมประชาชนทั้งหลาย” จะทรงทำลายความตาย และจะทรงเช็ดน้ำตาจากใบหน้าของทุกคน**

ดังนั้น งานเลี้ยงในพระคัมภีร์จึงหมายถึงมากกว่าอาหารอร่อย นั่นคือโลกแบบที่พระเจ้าทรงประสงค์—โลกที่ไม่มีผู้ใดถูกทอดทิ้ง ไม่มีน้ำตาที่ไม่มีใครเห็น และไม่มี ความตายเป็นคำพูดสุดท้าย

ทุกครั้งที่เรามาร่วมพิธีบูชาขอบพระคุณ ภาพของอิสยาห์กำลังเกิดขึ้นต่อหน้าเรา คนยากจนและคนร่ำรวย คนแข็งแรงและคนเจ็บป่วย คนที่ชีวิตกำลังรุ่งเรืองและคนที่หัวใจกำลังแตกสลาย ต่างได้รับเชิญมายังโต๊ะเดียวกัน รับปังแผ่นเดียวกัน และดื่มจากถ้วยแห่งความรอดเดียวกัน *พระศาสนจักรจึงไม่ใช่สโมสรของคนดีพร้อม แต่เป็นโต๊ะอาหารของคนบาปที่ยอมให้พระเจ้าทรงรักษา*

การปฏิเสธที่ซ่อนอยู่ในคำว่า “ไม่ว่าง”

ในสมัยพระเยซูเจ้า งานเลี้ยงใหญ่มีการเชิญสองครั้ง ครั้งแรกเป็นการแจ้งล่วงหน้า แยกรับเชิญตอบรับไว้ก่อน ต่อมาเมื่ออาหารพร้อม เจ้าภาพจึงส่งผู้รับใช้ไปบอกว่า “ทุกอย่างพร้อมแล้ว เชิญมาเถิด” ดังนั้น แยกในอุปมานี้ไม่ใช่คนที่ไม่เคยได้ยินคำเชิญ พวกเขาเคยตอบรับแล้ว แต่เมื่อถึงเวลา กลับเลือกไร่นา ธุรกิจ และผลประโยชน์ของตนแทน สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่ความชั่ว ทั้งไร่นาและธุรกิจเป็นสิ่งดี ปัญหาคือสิ่งดีได้เข้ามาแทนที่สิ่งดีงามสูงสุด *มนุษย์เราไม่จำเป็นต้องพูดว่า “ฉันไม่เชื่อพระเจ้า” จึงจะปฏิเสธพระองค์ บางครั้งเพียงพอว่า “ไว้ก่อน...” “ช่วงนี้ยุ่ง...super busy” “รอให้เกษียณก่อน...” “รอให้แก้ปัญหาชีวิตเสร็จก่อน แล้วค่อยกลับไปหาพระเจ้า” แต่ปัญหาคือ ชีวิตไม่เคยหยุดสร้างเรื่องยุ่งให้เรา*

ปัจจุบันเรามีเครื่องมือประหยัดเวลามากที่สุดในประวัติศาสตร์ แต่กลับรู้สึกที่ไม่มีเวลามากที่สุด เราสามารถส่งข้อความไปทั่วโลกภายในไม่กี่วินาที แต่บางครอบครัวกลับไม่มีเวลามองหน้ากัน เรามีผู้ติดตามหลายพันคนในโลกออนไลน์ แต่อาจไม่รู้ว่าเป็นบ้านข้างบ้านกำลังป่วยหรือกำลังร้องไห้ เมื่อเสียงแจ้งเตือนจากโทรศัพท์ดังขึ้น เรารีบเปิดทันที แต่เมื่อพระเจ้าทรงเรียกผ่านมโนธรรม ผ่านพระวาจา ผ่านคนยากจน หรือผ่านคนในครอบครัว เรากลับกด “ไว้เตือนภายหลัง”

ในชีวิตฝ่ายจิต อาจไม่มีอะไรอันตรายเท่าคำว่า “ไว้นหลัง ยังมีเวลา” เพราะปีศาจไม่จำเป็นต้องทำให้เราเกลียดพระเจ้า มันเพียงทำให้เราผัดวันประกันพรุ่งกับพระองค์ก็เพียงพอแล้ว

ทางแยกของถนน—สถานที่ที่พระศาสนจักรต้องออกไป

เมื่อแยกกลุ่มแรกไม่มา กษัตริย์รับสั่งแก่ผู้รับใช้ว่า “จงออกไปตามทางแยก พบใครก็ตาม จงเชิญมาในงานวิวาห์” คำว่า “ทางแยก” มีความหมายงดงามมาก เพราะเป็น

บริเวณนอกศูนย์กลางเมือง เป็นพื้นที่ของคนเดินทาง คนต่างถิ่น คนที่ไม่มีบ้านและคนที่สังคมมองข้าม **นี่คือพันธกิจของพระศาสนจักร พระเยซูเจ้ามิได้ตรัสว่า “จงยืนอยู่ในห้องจัดเลี้ยง แล้วรอให้คนเข้ามา” แต่ตรัสว่า “จงออกไป”**

พระศาสนจักรจึงต้องออกไปยังทางแยกของสังคม—ไปหาคนที่ผิดหวังในศาสนา คนหนุ่มสาวที่กำลังค้นหาความหมาย ครอบครัวที่แตกแยก ผู้สูงอายุที่ถูกลืมน คนยากจน คนที่เผชิญวิกฤตสุขภาพและภัยธรรมชาติ ผู้อพยพ ผู้ต้องขังในเรือนจำ และคนที่คิดว่าตนไม่มีค่าพอจะเข้ามาในบ้านของพระเจ้า

เราไม่ควรถามก่อนว่า “เขาสมควรได้รับเชิญหรือไม่?” เพราะในอุปมา กษัตริย์ให้เชิญมาทั้ง “คนดีและคนเลว” ชาวดีจึงไม่เชื่อว่า “คนดีได้รับเชิญ” แต่คือ “พระเจ้าทรงทำให้ผู้ได้รับเชิญสามารถเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้”

เสื้อสำหรับงานวิวาห์คืออะไร?

ตอนท้ายของพระวรสารมีสิ่งที่ฟังดูหนักหน่วง ชายคนหนึ่งเข้ามาในงานเลี้ยงโดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานวิวาห์ จึงถูกนำออกไป ข้อความนี้ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงรังเกียจคนยากจน หรือทรงตัดสินมนุษย์จากเสื้อผ้าภายนอก เพราะคนเหล่านี้ถูกเชิญมาจากข้างถนน แต่ “เสื้อสำหรับงานวิวาห์” หมายถึงชีวิตที่ยอมเปลี่ยนแปลงหลังจากได้รับพระพรพรทาน/พระพรจากพระเจ้า แม้ว่าคำเชิญนั้นให้แบบเปล่า ๆ แต่ไม่ใช่ของราคาถูก พระเจ้าทรงต้อนรับเราอย่างที่เราเป็น แต่ทรงรักเรามากเกินกว่าจะปล่อยให้เราเป็นเหมือนเดิม

เราไม่อาจเข้าร่วมงานเลี้ยงแห่งความรัก ขณะที่ยังสวมเสื้อแห่งความเกลียดชัง, ไม่อาจรับศีลมหาสนิท ขณะที่ตั้งใจไม่ยอมคืนดีกับใคร, ไม่อาจขอพระเมตตา ขณะที่ปฏิเสธจะเมตตาผู้อื่น, และไม่อาจเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดา” ขณะที่ปฏิบัติต่อมนุษย์บางคนราวกับเขาไม่ใช่พี่น้องของเรา

เสื้อสำหรับงานวิวาห์จึงไม่ใช่เสื้อราคาแพง แต่คือเสื้อแห่งความเมตตา ความถ่อมตน การให้อภัย และความรักที่ปรากฏในการกระทำ

ความลับของนักบุญเปาโล

นักบุญเปาโลกล่าวในบทอ่านที่สองว่า “ข้าพเจ้ารู้จักอยู่อย่างขัดสน และรู้จักอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์...ข้าพเจ้าทำทุกสิ่งได้ในพระองค์ผู้ประทานพลกำลังแก่ข้าพเจ้า” หลายคนใช้ประโยคนี้เหมือนคำขวัญว่า “ฉันจะต้องประสบความสำเร็จทุกอย่าง” แต่เปาโลไม่ได้กำลังนั่งอยู่ในวัง ท่านเขียนจากสภาพของผู้ถูกจองจำ ความหมายจึงไม่ใช่ “พระเยซูเจ้าจะทำให้ฉันได้ทุกอย่างที่ต้องการ” แต่คือ “ไม่ว่าสิ่งใดจะเกิดขึ้น พระเยซูเจ้าจะประทานกำลังให้ฉันยังคงเชื่อสัตย์ได้”

นี่คือเชื้อสำหรับงานวิวาห์ของเปาโล—ความเชื่อที่ไม่ขึ้นอยู่กับว่าโตะอาหารมีมากหรือน้อย, ชีวิตสะดวกหรือยากลำบาก, คนชื่นชมหรือตำหนิ, ผู้มีความเชื่อแท้ไม่ใช่ผู้ที่พูดว่า “ถ้าพระเจ้าให้สิ่งนี้แก่ฉัน ฉันจะรักพระองค์” แต่คือผู้ที่พูดว่า “แม้วันนี้ชีวิตของข้าพเจ้าจะไม่เป็นอย่างที่หวัง ข้าพเจ้าก็ยังเชื่อว่าพระองค์ทรงอยู่ที่โตะเดียวกับข้าพเจ้า”

สรุปภาพรวมของข้อคิดสัปดาห์นี้

วันนี้พระเจ้าทรงยื่นบัตรเชิญให้เราอีกครั้ง พระองค์มิได้ถามว่าเราเคยล้มเหลวมากเพียงใด แต่ถามว่า “วันนี้ เจ้าจะมาหาเราหรือไม่?”, “เจ้าจะออกไปเชิญคนที่ไม่มีใครเชิญหรือไม่?”, “และเจ้าจะยอมถอดเสื้อตัวเก่าแห่งความเห็นแก่ตัว เพื่อสวมพระเยซูเจ้าหรือไม่?”

วันหนึ่ง **นัสเรตดิน โฮจา** ได้รับเชิญไปงานเลี้ยงใหญ่ของเศรษฐีคนหนึ่ง วันนั้นเขาเพิ่งกลับจากทำงาน เสื้อผ้าเปื้อนฝุ่นและดูเก่ามาก แต่เนื่องจากไม่อยากไปสาย เขาจึงตรงไปยังงานเลี้ยงทั้งอย่างนั้น เมื่อไปถึง ไม่มีใครออกมาต้อนรับ คนรับใช้มองตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า แล้วให้เขาไปยืนอยู่มุมห้อง ไม่มีใครเชิญให้นั่ง ไม่มีใครนำอาหารมาให้ แม้แต่เจ้าภาพก็ทำเหมือนมองไม่เห็นเขา นัสเรตดินจึงกลับบ้าน เปลี่ยนมาสวมเสื้อคลุมตัวงาม ปักดินทอง สวมหมวกอย่างผู้มีเกียรติ แล้วกลับไปงานเลี้ยงอีกครั้ง คราวนี้พอเขาก้าวผ่านประตู เจ้าภาพรีบวิ่งมาต้อนรับด้วยตนเอง “โอ้ ท่านโฮจา! เป็นเกียรติอย่างยิ่ง เชิญนั่งหัวโตะเลยครับ!” คนรับใช้รับนำอาหารดีที่สุดในวันนี้ให้ ทั้งเนื้อย่าง ข้าวหอม ขนมหวาน และเหล้าองุ่นชั้นดี แต่แทนที่นัสเรตดินจะตักอาหารเข้าปาก เขากลับหยิบชายเสื้อคลุมขึ้นมา จุ่มลงไปในชามซूप แล้วพูดว่า “กินเสียสิ เสื้อของข้า...กินให้อิ่มเลย!” ทุกคนตกใจ เจ้าภาพรีบถามว่า “ท่านทำอะไรของท่าน? เสื้อผ้ากินอาหารได้อย่างไร!” นัสเรตดินตอบ

อย่างสงบว่า “ตอนที่ข้าฯ มาในเสื้อเก่า ไม่มีใครสนใจข้าฯ แต่เมื่อข้ามาในเสื้อตัวนี้ ทุกคนกลับให้เกียรติและนำอาหารมาให้ แสดงว่างานเลี้ยงนี้ไม่ได้เชิญข้าฯ—แต่เชิญเสื้อของข้าฯ เพราะฉะนั้น ก็จงให้เสื้อตัวนี้กินเถิด!”

ข้อคิดสำคัญของเรานั้น

เรื่องนี้คล้ายพระวรสารวันนี้ แต่ก็มีความแตกต่างที่สำคัญมาก มนุษย์มองเสื้อภายนอก และตัดสินว่าใครสมควรนั่งโต๊ะ แต่พระเจ้าทรงเชิญทุกคน—ทั้งคนดีและคนเลว คนร่ำรวยและคนยากจน คนสุขภาพดีและคนพิการ **พระองค์ไม่ได้มองว่าเราใส่เสื้อราคาเท่าไร แต่ทรงมองว่า หัวใจของเราสวมอะไรอยู่**” เสื้อสำหรับงานวิวาห์ในพระวรสารจึงไม่ใช่เสื้อคลุมหรูหรา แต่คือ...

- เสื้อแห่งความเมตตา
- เสื้อแห่งการให้อภัย
- เสื้อแห่งความสุภาพถ่อมตน
- และเสื้อแห่งความรักที่ลงมือกระทำจริง

เราอาจแต่งตัวดีที่สุดในวัด แต่ถ้าหัวใจยังสวมความเกลียดชัง เราก็ยังไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานวิวาห์ ในทางตรงกันข้าม คนยากจนที่เสื้อผ้าเก่า แต่แบ่งอาหารให้ผู้อื่น คนที่ไม่มีตำแหน่ง แต่รู้จักให้อภัย และคนที่ไม่มีใครมองเห็น แต่ดูแลพ่อแม่ผู้ชราอย่างซื่อสัตย์—คนเหล่านี้อาจกำลังสวมเสื้อที่งดงามที่สุดในสายพระเนตรของพระเจ้า “ชาวโลกให้เกียรติคนเพราะเสื้อที่เขาสวม แต่พระเจ้าทรงมองว่า ภายใต้อันนั้น หัวใจแบบใด”

“ก่อนเข้าวัด เราอาจเลือกเสื้อให้เหมาะกับพิธีมิสซา แต่ก่อนเข้าร่วมโต๊ะศีลมหาสนิท เราต้องถามว่า วันนี้หัวใจของเราสวมพระเยซูเจ้าแล้วหรือยัง?”

ขอให้ทุกท่านมีความสุขวันพระเจ้า

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต้อจั่น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ